

Катерина Каљитко

СНЕГОПЛОВ

И опет снег.
 И анђели Господњи
 Окупили су се на греди овог дома
 И гледају доле – умилно и плаво
 А ми – доле задихани и слепи
 Ова улица је – успон. Она би требала
 Да нас горе изнесе кроз звучни нанос
 А не да замајава и нас
 И остале пролазнике. А прозори
 Туђих домова пуне се светлом
 И ти ми постајеш све ближи.
 Из часа у час
 Све је тамније. Опет снег веје
 Ја то знам – да би се ми у тами
 Увек плашили да пустимо руке
 Као половине семена боба
 ова два длана. Анђели горе
 смеју се звонко и бацају снег
 на румене школарце.
 Мени се чини
 да се време вратило пола века уназад
 Шта причам – више.
 Већ видим: ти
 у полутами облачиш сиви
 груби шињел. Ал` откиде се с њега
 месингано дугме. Ти га тражиш
 под креветом под столом и поред прага
 иза метле.
 Нашао си. Рука дрхти.
 ...А после узимаш своју пушку
 и са њом идеш за Симоном у бој.
 И снег.
 Ово је времеплов. Снегоплов.
 Гледај: тамо иза угла – бели вук
 Гледа нас зеленим очима
 Он је – мећава.
 Он само хоће да
 Ми толико не журимо кућама
 Као други.

Дакле. Време лети натраг
 Колико видим – ти си апостол.
 Ти бродиш
 Кроз ове снегове засновати град
 Друмски костур у међави завејан
 Ледени ветар тело твоје студи
 А ти упорно идеш
 Јер знаш:
 Ту ће бити град
 неонке коловоз
 Ту ће људи бити и зграде и
 кафићи млекаре
 колач с маком
 Уметници
 весели свирачи
 Планина и дворац
 анђели на греди
 Румена деца уздржане жене
 И топло светло прозора изнад нас
 Крај њега грејемо се и ми
 и анђели
 и вук сребрнасто-бео
 Не пуштај руку у овој тами
 Немој да се оклизнеш –
 коловоз чека подмукло
 Засуло је снегом часовник.
 А сада
 Ја знам засигурно да није само тако
 Ова мећава. То се Богу прхтело
 Да ми умемо ценити снег
 као време
 као дисање
 као сами себе.

НА СПАСОВДАН

Жене сазревају као јабуке
 август је – украс времена
 А тесно је у цркви
 мирише на жене и јабуке

на јабуке и јабуке
и макова зрнца чекања
која не можеш покупити
измеђ` дасака патоса
Светлоплава дрвена црква
и плава је вода у реци
и не зна се дал је то из воде
црквица постала
капљичаста
што враћа у небо
све земне воде
Излазе жене из цркве
погледај како ове зреле јабуке
свом својом округлином
теже да се удену
у нечији жуљевит длан
Погледај
како је сретан
човек са цегером
сунчаних јабука
што шета сокацима Старог града...

* * *

Љубав боли
као годинама нелечен
зуб мудрости
тако као што бескућника у некој улици
боли његова прошлост
урбаног интелектуалца
Љубав боли
као поцепана карта
из трамваја
којим се ти никад више нећеш возити
као половина надгризене јабуке
која остаје на столу собе
у коју се више нико неће вратити
као степенице
којима се иде само према доле
Љубав боли
као најмањи могући додир
на најтеснијој избледелој клупи
у најтамнијем парку у граду
боли

као тимџански мирис умирања лета
као нежни преломљени пршљенови
јесењег лишћа на плочнику
Љубав боли
будим се ноћу
пипајући налазим неуједначен пулс:
негде далеко
на другом крају земље
сањао си нешто узнемирујуће
Диши спокојно:
љубав мора да боли
и само с оне стране прозора
конвулзивно куцка врбова грана
зелена и глатка
као опроштајна трака кардиограма.

{ПРЕСТОНИЦА ВЕТРА}

Престоница ветра помера се по свету
као коцка у дечијој игри
као заставица на мапи
ветар иде за мном
остајући непримећен
он корача по мојим стопама
Хладно је
везујем шал
зелено небо дискретно
мрви зубима бојажљиве
летеће погледе хладноће
као да је љуска ораха
Ветар има своју престоницу
ти такође
Живиш тамо
где топла шума као иза јутарњег сна
превија своје ране
на никоме познатим стазама
где црноока река
опрезно љуби
скупоцени тамни сомот твога тела
Да си се родио и живео
неколико столећа раније
нмала бих могућност
или бар оправдање
зашто не

бити с тобом
волети после свега
после свега
ситницу у џепу
и мисли свакодневне
као папуче изношене
немоћна да продрем кроз вртлог времена
где нас стеже све јаче и јаче
осуђена сам тебе
да волим
без обзира на улична оговарања
Волети волети се
из тог или неког другог разлога
или само тако
престати упоређивати
престати знати
мислити престати

остаје само згњечено жуманце сунца
док трепавице и усне не опадну
као увело лишће
Ту и тамо ту и тамо

тамо где си ти
и где сам ја ту је
престоница ветрова
измеђ тебе и мене
чини се да ми знамо
превише места на мапи света.

АВГУСТ

Смртоносна лепота лугова
 пулсирајући хладноћом
слива се у речицу
Кише се збијају у јата
 подижу на крило мале кишице
 припемајући се за полетање
 каљуже – изгубљено паперје кише
Тешке воде
 одлазе да старе у ушћа речица
тамо ће помрети
 Море је све сланије
А сунце рањеним боком

боји у црвено
на крају земље бели камен
испод којег истиче
река наших суза
Тихим-тихим корацима
ујутру по крову хода магла
кроз прозорско стакло хоће
да нас посматра
док спавамо у својим постељама
Али више не може:
ми смо брзотекуће
Пред јесен
све воде постају селице.

Са украјинског превео: Јарослав Комбиљ (2013.)